

Погана мати

КУПИТИ

Новий роман Міа Шерідан, авторки бестселерів за версією New York Times, — це заплутана історія про детективку, яка полює на серійного вбивцю... і про бентежний зв'язок між ними.

Сіенну Вокер змушують піти з нью-йоркської поліції. Останній шанс для неї залишитися на службі — це перейти у відділок в тому місті, куди вона заприсяглася ніколи не повертатися. Детективка не відмовляється від пропозиції, хоча через болісне минуле та розірвані заручини не вважає Ріно, що в Неваді, домівкою.

Перша справа, до якої залучають Вокер, усе тільки ускладнює, адже йдеться про серійного вбивцю, що, схоже, грається саме з нею. Поряд із жертвами злочинець лишає підказки та моторошні щоденникові записи, адресовані Сіенні, з описами подробиць убивств, які нібито вчинила його мати. Справа стає ще більш особистою, коли вже стосується її колишнього нареченого. Хай хто стоїть за диявольськими вбивствами, детективка впевнена в одному: ця людина добре знає історію її життя.

Сіенна змушена розбиратися зі своїми заплутаними почуттями, і вона розуміє: хоч як намагаєшся втекти від минулого, воно однаково наздожене.

Розділ перший

Ріно, штат Невада. Єдине місце на землі, куди вона заприсяглася ніколи не повертатися. На жаль, ця обіцянка луснула, як мильна булька, — і все через химерне переплетіння долі та її власних емоційних рішень.

«Чи вчинила б ти інакше?» — всоте запитувала себе Сієнна.

І всоте вагалася, не знаючи, що відповісти.

Ось тільки... так, так, вона знала відповідь. Якби перед нею постав вибір, вона зробила б це знову. Просто не очікувала, що цей вибір заведе її сюди.

Безхмарне пустельне небо — яскраво-синє й безкрає — простягалося у вишині. Вона відчинила двері поліцейного відділку й ступила в блаженну полегкість кондиціонованого приміщення.

— Чим можу допомогти? — усміхаючись запитала жінка за стійкою.

Сієнна всміхнулася у відповідь, хоч і не так широко.

— Сієнна Вокер прибула до сержантки Дален.

— О, вітаю! Ви нова детективка з Нью-Йорка? Я Шель Лопес. Рада знайомству. Як вам Ріно?

— Вітаю, Шель. Приємно познайомитися. Власне, я з Ріно. Народилася тут.

Подив осяяв кругле обличчя Шель.

— Он як? Тоді ласкаво просимо додому.

Обличчя Сієнни залишилося непроникним, хоча від слів Шель їй стислося серце. Вона просто спостерігала за тим, як жінка бере слухавку й повідомляє сержантці Дален про її прихід.

— Вона вийде за хвилинку.

— Чудово, дякую, — мовила Сієнна, а Шель уже відповідала на інший дзвінок. Невдовзі вона сміялася з розповіді, яка лунала з іншого кінця дроту, а, відповідаючи, стишувала голос: безперечно, то була приватна розмова.

Щойно Сієнна сіла, як до вестибюля вийшла дуже висока яскрава жінка років п'ятдесяти з платиново-білявим волоссям, укладеним у зачіску «піксі». Вона була в чорному брючному костюмі, чорній сорочці та червоних туфлях на високих підборах. Її погляд зосередився на відвідувачці.

— Сієнно Вокер?

Сієнна підвелася.

— Так. Сержантко Дален? Рада особистому знайомству.

Дален підійшла до неї та швидко потисла руку. Сієнна задерла підборіддя, намагаючись зустрітися із нею поглядом, проте марно.

— Ходіть за мною.

Сержантка повела її через відділок, у якому стояв діловитий гамір заклопотаних поліціантів. Сієнні доводилося поспішати, щоб устигати за широким кроком жінки. Коли вони ввійшли до кабінету, Дален зачинила за ними двері. Жестом указала на стілець перед столом. Обидві сіли. Поліціантка взяла телефон і наказала комусь зайти до неї. Сієнна оббігла поглядом кабінет: він був суворо впорядкований, як і його власниця. Жодного натяку на безлад.

Сержантка поставила телефон на підставку, відхилилася на спинку крісла й закинула ногу на ногу, прискіпливо оглядаючи Сієнну.

— Ми з вашим капітаном Дарріном Крусоном — ветерани військової служби.

— Так, він казав мені, мем.

— Інґрід, — вона витримала паузу, ледь примружившись. — Для своїх братів і сестер по зброї я зроблю все. — Трохи рознервувавшись, Сієнна кивнула. — І навпаки.

«Якби бурулька перетворилася на людину, це була б сержантка Дален, — подумала Сієнна. — Прекрасна, але холодна й жорстка».

Сержантка Дален — Інґрід — здійняла підборіддя, наче читала думки Сієнни та погоджувалася з нею.

— Однак мені не потрібна проблемна відступниця, від якої лише головний біль та зайва писанина. Ненавиджу зайву писанину.

— Такого не буде, мем. Я не збираюся завдавати цьому відділу, е-е, і особливо вам, жодного клопоту. Те, що сталося в Нью-Йорку, було... винятковою ситуацією. Я більше цього не допущу, — у її голосі лунала слабкість, навіть вона це чула. Сієнна випростала спину, намагаючись продемонструвати силу поставою — там, де підвів голос. Щось їй підказувало, що сержантка Дален не терпить слабаків.

Старша жінка ще мить прискіпливо вивчала Сіенну, і та стримувалася, щоб не зіщулитися. Якщо сержантка розшукової поліції з таким виразом обличчя допитувала підозрюваних, то, певно, відділ мав шалено високий показник розкриття злочинів. Під тим крижаним поглядом будь-хто зламався б.

Її погляд ковзнув до вікна, і Сіенна нечутно видихнула.

— Зараз у поліції Ріно серйозна нестача кадрів, тож прохання Дарріна про ваше переведення трохи полегшує нам життя. — Сіенна стрималася, щоб не здригнутися. — До того ж, — продовжувала сержантка, — Даррін сказав, що ви достобіса тямуща детективка, коли не рубаєте з плеча, і що будь-якому відділу дуже пощастить, якщо ви працюватимете в ньому.

Дякую, Дарріне. За це й за десяток інших послуг.

— Я докладу всіх зусиль, щоб відповідати цьому щедрому опису, сержантко.— Я простежу, щоб так і було.

Сіенна обернулася, зачувши раптовий стук у скляні двері. У кабінет зазирнула чорнява жінка.

— Заходь, Кет, — запросила Інгрід.

Жінка на ім'я Кет увійшла й сіла поруч із Сіенною. Зібраним у тугий пучок волоссям та червоними повними губами вона нагадала Сіенні дівчину Бонда в брючному костюмі, якби дівчина Бонда носила брючний костюм; принаймні він був би її вартий: цілком модний і добре пошитий.

— Кет, це Сіенна Вокер, твоя нова напарниця.

Жінка повернула до Сіенни голову. Оцінила її прямим доброзичливим поглядом.

— Ну, слава богу, відсоток тестостерону в цьому відділку на крихту знизився, — вона схилилася трохи ближче. — А той тестостерон переважно продукує Інгрід.

Вона всміхнулася до шефині, чиї брови ледь ворухнулися, проте обличчя лишалося незворушним. Сіенна стримала усмішку, щоб ніхто не подумав, що вона кепкує з начальниці у перший же робочий день.

Кет простягла руку.

— Ласкаво прошу до відділу вбивств, — мовила вона. — Називай мене Кет.

Сієнна потисла руку.

— Привіт, Кет. Рада знайомству.

— Гаразд, тепер, коли люб'язності вичерпано, може, проведеш Сієнну до її робочого місця й покажеш, як у нас усе влаштовано?

Кет підвелася.

— Ходімо, напарнице. Покажу тобі найважливішу кімнату в цій будівлі — ту, де ми тримаємо каву.

Сієнна подякувала сержантці Дален і вийшла з кабінету за новою колегою. Кімната відпочинку була маленька, але цілком пристойна, із кухонною зоною в кутку та столиком збоку, за яким у той час ніхто не сидів. Кет ухопила паперовий стаканчик і показала його Сієнні, питально здійнявши брови.

— Авжеж, дякую, — відповіла Сієнна. Кет налила два стаканчики кави, простягла один Сієнні та сперлася на пластикову стільницю стійки. — То що ти накоїла?

Сієнна здивовано звела брови, затим відсorbнула німічної кави. Не очікувала запитання в лоба так відразу, хоча знала, що між копів плітки поширюються швидко.

— Не виконала наказу.

Схоже, Кет це дещо розчарувало.

— Порушення субординації? Дідько, я сподівалася, у тебе була інтрижка із шефом чи щось пікантне.

Сієнна хмикнула та вмить завмерла. Якби ж то.

— Ну, справа була трохи заплутана, але не надто пікантна. Накази, які я зневажила, віддав мер.

Кет здійняла брови.

— Он як, — вона обмірковувала почуте. — Отже, тобі зробили ласку й кишнули з міста, поки мер не почав вимагати, щоб ти звільнилася чи тебе звільнили.

— Схоже, тебе не просто так називають детективкою.

Кет усміхнулася, кивнула до дверей і пожурила стаканчик у сміттєвий кошик.

— Ходімо, покажу твій стіл. Ми проводитимемо багато часу разом. Якщо матимеш настрій розповісти подробиці тієї історії, далеко йти не доведеться.

Сіенна рушила за Кет до робочої зони з хиткою перегородкою, що забезпечувала сяку-таку приватність, та з двома металевими столами, точнісінько як той, за яким вона сиділа в Нью-Йорку. Витягла шухляду, очікуючи характерного скрипу, — і він не забарився. Звичний стіл здався однією з небагатьох речей у її житті, що залишилися незмінними. Ласкаво просимо до поліції Ріно, Сіенно.

Рекомендована література

Лісовий бог

Буря

Ідеальний шлюб

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ